

Cesta ke Kristu

Ellen G. White

Tyto prezentace jsou vytvořeny na pokladech knihy „Cesta ke Kristu“ od Elen Gould Whiteové a studijního materiálu, který vydal institut knih EGW.

Knihu si můžete stáhnout nebo číst na <https://egwwritings.org/book/b2804>

Přečtěte si příslušnou kapitolu v knize a odpovězte na tyto otázky. Kliknutím na kapitolu se k ní dostanete.

1. část

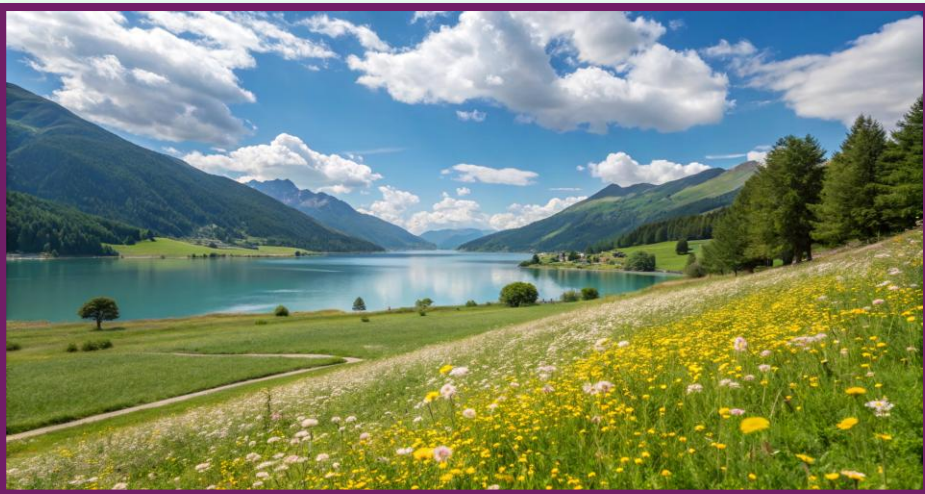
⇒ Kapitola 1: “Boží láska k člověku”

⇒ Kapitola 2: “Hříšník potřebuje Krista”

⇒ Kapitola 3: “Pokání”

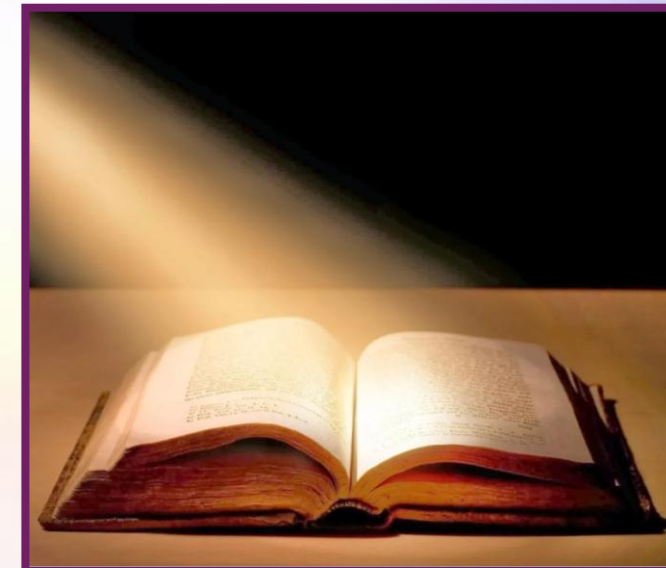
Které dva důležité zdroje svědčí o Boží lásce? Co nám každý z nich říká?

Příroda i zjevení svědčí o Boží lásce.

I. Příroda, právě tak jako zjevení svědčí o lásce Boží. Náš Otec na nebesích je zdrojem života, moudrosti a radosti. Pohledte na pozoruhodné a krásné věci přírody. Pomyslete na to, jak podivuhodně se přizpůsobují potřebě a blahu nejen člověka, ale všech živých bytostí. Sluneční svit a déšť, jež obšťastňují a oživují zemi, pahorky, jezera i pláně, mluví k nám o lásce Stvořitelově. Bůh uspokojuje každodenní potřeby všeho stvoření. Podle krásných slov žalmistovyche zdrojem života, moudrosti a radosti. Podívejte se na nádherné a krásné věci přírody. Pomyslete na jejich podivuhodnou adaptaci na potřeby a štěstí nejen člověka, ale všech živých tvorů. Sluneční svit a déšť, které těší a osvěžují zemi, kopce, moře a pláně, to vše k nám promlouvá o Stvořitelově lásce. Je to Bůh, kdo se stará o každodenní potřeby všech svých tvorů. Krásnými slovy žalmisty. (Žalm 145,15.16)

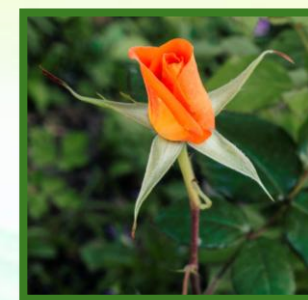
II. Boží slovo zjevuje Jeho charakter. On sám vyznal svou nekonečnou lásku a soucit. Když se Mojžíš modlil: „Dovol mi spatřit tvou slávu!“ Hospodin odpověděl: „Všechna má dobrota přejde před tebou.“ (2. Mojžíšova 33,18.19) To je Jeho sláva. Hospodin předstoupil před Mojžíše a prohlásil: „Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích“ (2. Mojžíšova 34,6.7). Je "shovívavý, nejvyšší shovívavý a věrný", protože „osvědčuje milosrdenství". Jonáš 4,2; Micheáš 7,18

2

I když přestoupení Božího zákona přineslo bědání a smrt, co se z prokletí můžeme naučit?

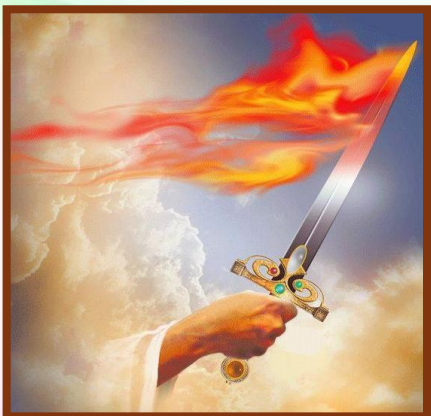
Příroda, právě tak jako zjevení svědčí o lásce Boží. Náš Otec na nebesích je zdrojem života, moudrosti a radosti. Pohledte na pozoruhodné a krásné věci přírody. Pomyslete na to, jak podivuhodně se přizpůsobují potřebě a blahu nejen člověka, ale všech živých bytostí. Sluneční svit a déšť, jež obšťastňují a oživují zemi, pahorky, jezera i pláně, mluví k nám o lásce Stvořitelově. Bůh uspokojuje každodenní potřeby všeho stvoření. Podle krásných slov žalmistových 1. Mojžíšova 3,17 Trní a bodláčí - překážky a zkoušky, jež učinily z lidského života život plný námahy a starostí - byly k dobru člověka jako potřebná součást výchovy podle plánu Božího k jeho pozdvižení z úpadku a zkázy, do níž ho uvrhl hřích. I když svět padl do hříchu, není jen místem strastí a bídy. V přírodě samé nacházíme poselství naděje a útěchy. I na bodlácích jsou květy a trní je poseto růžemi.

3

Jak se Satan snažil vykládat Boha hříšníkům na scestí?

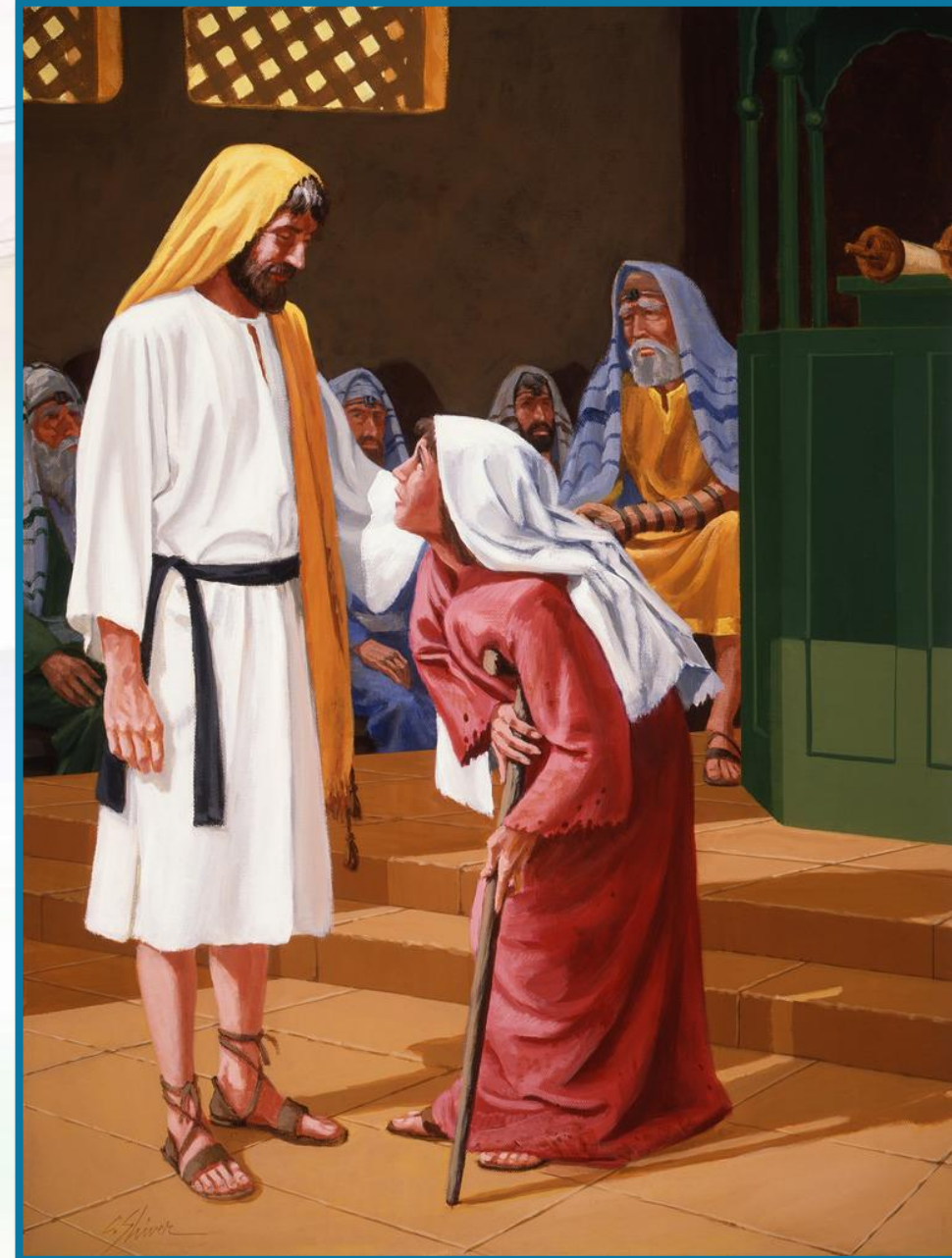
Ačkoli všechny tyto důkazy byly dány, nepřítel dobra zaslepil mysl lidí, takže pohlíželi na Boha s bázní; považovali ho za přísného a nemilosrdného. Satan vedl lidi k tomu, aby si představovali Boha jako bytost, jejíž hlavní vlastností je přísná spravedlnost, jako bytost, která je přísným soudcem, přísným a přísným věřitelem. Představoval si Stvořitele jako bytost, která žárlivým okem bdí, aby rozeznala omyly a omyly lidí, aby je mohl soudit. Právě aby odstranil tento temný stín a zjevil světu nekonečnou Boží lásku, přišel Ježíš, aby žil mezi lidmi.

- I. Ačkoli existují všechny tyto důkazy, zaslepil nepřítel dobra srdce lidí natolik, že vzhlížejí k Bohu se strachem a představují si, že je přísný a neúprosný. Satan svedl lidi k tomu, že se dívají na Boha jako na by-tost, jejíž hlavní vlastností je strohá spravedlnost - jako na přísného soudce, tvrdého a nesmlouvavého věřitele. Satan líčí stvořitele jako bytost, která bedlivě sleduje chyby a omyly lidí, aby je pak mohla potrestat. Proto přišel Ježíš a žil mezi lidmi, aby rozptýlil tento temný stín tím, že odhalí světu nekonečnou lásku Boží.

- II. Byly vesnice, kde se neozývalo sténání nemocného ani z jediného domu, protože jimi prošel Ježíš a uzdravil všechny nemocné. Jeho dílo bylo důkazem jeho božského poslání. V každém skutku, který za svůj život vykonal, se projevila láska, soucit a slitování. Jeho srdce se otevíralo lidem v něžném soucitu.

5

Doplňte:

Ježíšovým posláním bylo !přinést chudým _____, uzdravil _____, vyhlásil zajatcům _____, slepým navrátil _____, propustil _____".
(Lukáš 4,18)

6

Proč vzal Ježíš na sebe lidskou přirozenost?

Vzal na sebe lidskou podobu, aby se mohl přiblížit potřebám člověka.

7

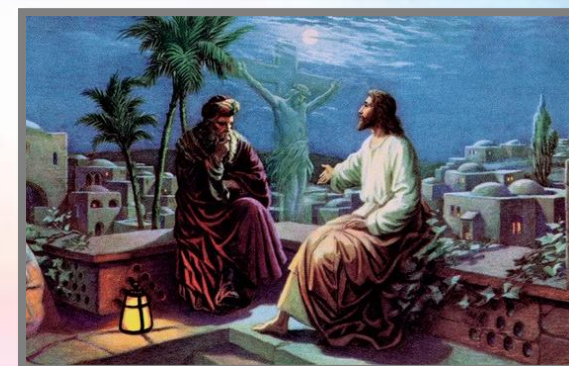
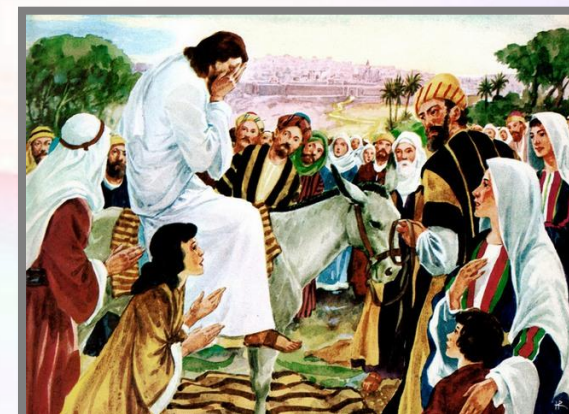
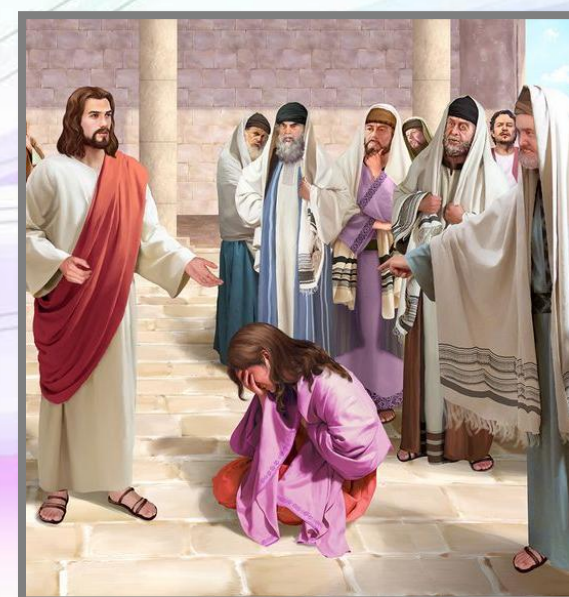
Proč podle vás byly malé děti přitahovány k Ježíšovi?

I děti pociťovaly jeho přitažlivost. Rády mu sedávaly u nohou a na kolenou a s důvěrou pohlížely do jeho zamyšlené tváře, z níž vyzařovala láska.

- I. Ježíš nezamlčel jediné slovo pravdy, ale pronášel je vždy s láskou. V každodenním styku s lidmi byl Spasitel vždy nanejvýš ohleduplný, laskavý a pozorný. Nebyl nikdy nepřívětivý, nikdy nevyslovil bez příčiny tvrdé slovo, nikdy zbytečně nezranil citlivou duši. Nevytýkal člověku slabost. Mluvil pravdu, avšak vždy s láskou.
- II. Káral pokrytectví, nevíru a nepravost. Když pronášel své výtky, byly v jeho hlase cítit slzy. Plakal nad Jeruzalémem, městem, jež miloval a jež ho nechtělo přijmout, jeho, jenž je Cesta, Pravda a Život. Obyvatelé Jeruzaléma ho zavrhli, avšak Spasitel na ně stále pohlížel se soucitem a láskou
- III. Jeho život byl životem plným sebezapření a promyšlené péče o druhé. V jeho očích byla každá duše vzácná. Ačkoli se stále choval s božskou důstojností, skláněl se s největší něžností ke každému členu rodiny Boží. V každém člověku viděl ztraceného hříšníka, jehož přišel zachránit.

Taková je povaha Kristova, jak se projevila v jeho životě. Je to povaha Boží. Ze srdce Otcova vylévají se v Kristu proudy božské lásky na každého člověka. Ježíš, milosrdný a laskavý Spasitel, je Bohem, “který se zjevil tělesně” 1. list Timoteovi 3,16.

9

Z jakého důvodu se Ježíš stal "mužem bolesti"?

Ježíš žil, trpěl a zemřel proto, aby nás vykoupil. Stal se "mužem bolesti", abychom se mohli podílet na věčné radosti. Bůh dopustil, aby jeho milovaný Syn, plný milosti a pravdy, přišel ze světa nepopsatelné nádhery na svět poskvrněný a zkažený hříchem, zatemněný stínem smrti a prokletím. Bůh mu dovolil, aby opustil náruč jeho lásky a zřekl se úcty andělů a vystavil se hanbě, urážkám a ponižování, nenávisti a smrti. "Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni" Izaiáš 53,5

10

Co ve skutečnosti zlomilo srdce Syna Božího?

Neposkvrněný Syn Boží vzal na sebe tíhu hříchu. Ten, jenž byl jedno s Bohem, cítil v duši strašné odloučení, které hřích způsobuje mezi Bohem a člověkem. Toto vědomí se projevilo v jeho úzkostném zvolání: "Můj Bože, můj Bože, proč jsi mě opustil?" Matouš 27,46. Byla to tíha hříchu a vědomí jeho strašného rozmachu, jež odděluje člověka od Boha, která zlomila srdce Syna Božího.

11

Jak spolu skutečně souvisí Boží láska k člověku a Ježíšova oběť?

Kristus však nepřinesl tuto velkou oběť proto, aby vzbudil v Otcově srdci lásku k člověku nebo aby v něm vyvolal ochotu nás vysvobodit. Ne, to jistě ne. “Tak miloval Bůh svět, že svého jediného Syna dal” Jan 3,16. Otec nás nemiluje proto, že přinesl tuto velkou smírčí oběť, nýbrž přinesl smírčí oběť, protože nás miluje. Kristus byl prostředníkem, skrze něhož mohl Bůh vylít svou nekonečnou lásku na svět padlý do hříchu. “Bůh to byl, jenž Kristem smiřoval svět s sebou” 2. list Korintským 5,19. Bůh trpěl se svým Synem. Za smrtelných muk v zahradě getsemanské, při smrtelném zápase na kříži Golgoty zaplatilo srdce Věčné lásky cenu za naše vykoupení.

12

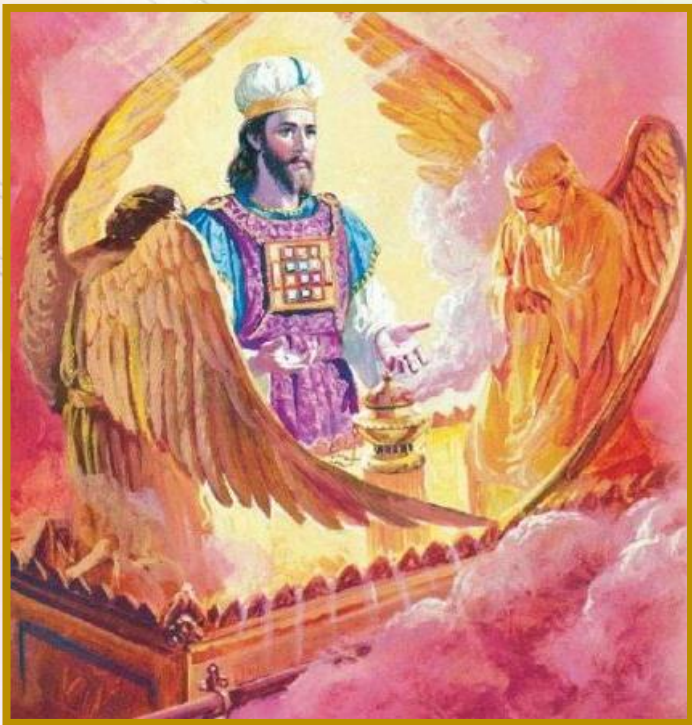
Proč se mohl jedině Ježíš stát plnohodnotnou obětí za hřích?

Nikdo jiný než Syn Boží nás nemohl vykoupit, neboť jen on, jenž byl u Otce, mohl zjevit Boha. Jedině on, jenž znal výšku a hloubku Otcovy lásky, ji mohl zjevit světu. Nic menšího než nekonečně velká oběť, kterou přinesl Kristus pro padlého člověka, nemohlo vyjádřit lásku Otcovu k ztracenému lidskému rodu.

13

Jak se Ježíš kromě své oběti za hříšníky spojil s lidskou rasou?

“Tak miloval Bůh svět, že svého jediného Syna dal.” Dal ho nejen proto, aby žil mezi lidmi, nesl hříchy světa a zemřel jako jejich oběť. Dal ho padlému lidstvu. Kristus se měl ztotožnit se zájmy a potřebami lidí. Ten, jenž byl jedno s Bohem, se připoutal k lidem svazky, jež se nikdy nepřetrhnou.

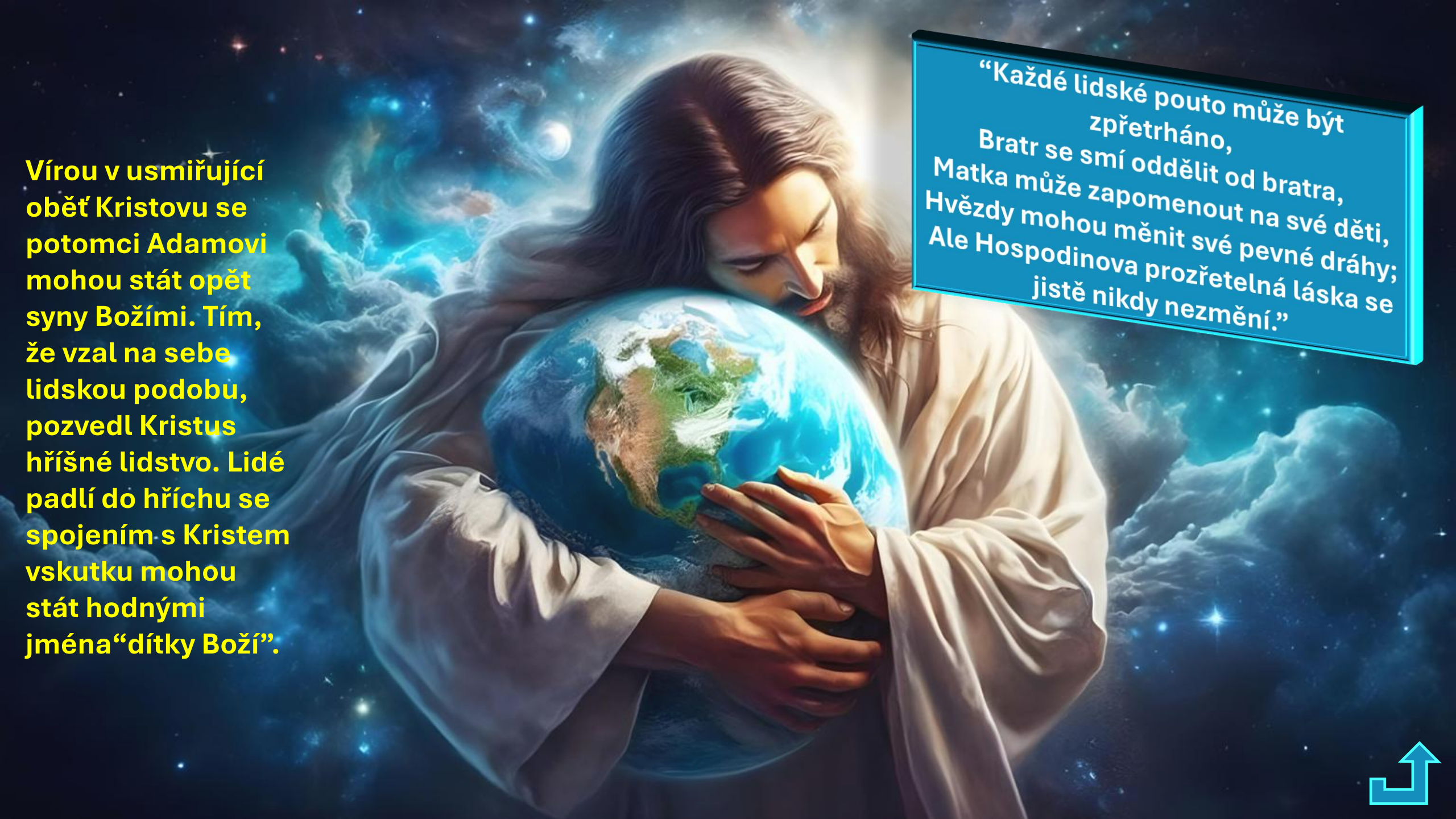
Ježíš“se nestydí nazývat je svými bratry” Židům 2,11. Stal se obětí za nás, naším obhájcem, naším bratrem; má naši lidskou podobu před trůnem Otcovým, spojil se na věky s lidským pokolením, které vykoupil, stal se Synem člověka. A to vše proto, aby člověk mohl být vysvobozen ze zkázy a ponížení způsobené hříchem, aby mohl zrcadlit lásku Boží a účastnit se radosti, která pramení ve svatosti.

14

Co pro nás Kristus udělal nad rámec odpuštění hříchů?

Vírou v usmiřující oběť Kristovu se potomci Adamovi mohou stát opět syny Božími. Tím, že vzal na sebe lidskou podobu, pozvedl Kristus hříšné lidstvo. Lidé padlí do hříchu se spojením s Kristem v skutku mohou stát hodnými jména“dítky Boží”.

A dramatic illustration of Jesus with long brown hair and a beard, wearing a white robe, tenderly holding the Earth in his arms. He is set against a cosmic background of swirling blue and white clouds, stars, and a bright light source behind his head. The overall mood is one of divine love and care for the world.

**Vírou v usmiřující
oběť Kristovu se
potomci Adamovi
mohou stát opět
syny Božími. Tím,
že vzal na sebe
lidskou podobu,
pozvedl Kristus
hříšné lidstvo. Lidé
padlí do hříchu se
spojením s Kristem
vskutku mohou
stát hodnými
jména“dítky Boží”.**

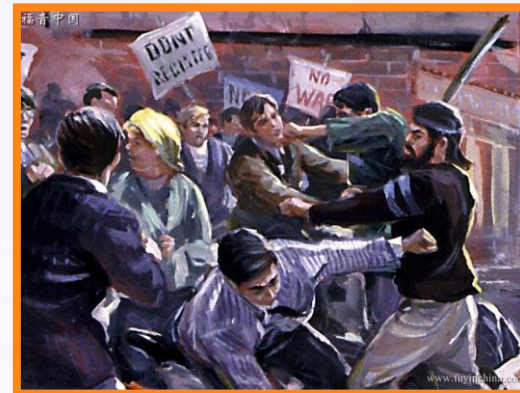
**“Každé lidské pouto může být
zpřetrháno,
Bratr se smí oddělit od bratra,
Matka může zapomenout na své děti,
Hvězdy mohou měnit své pevné dráhy;
Ale Hospodinova prozřetelná láska se
jistě nikdy nezmění.”**

Hapitola 2: “Hříšník potřebuje Krista”

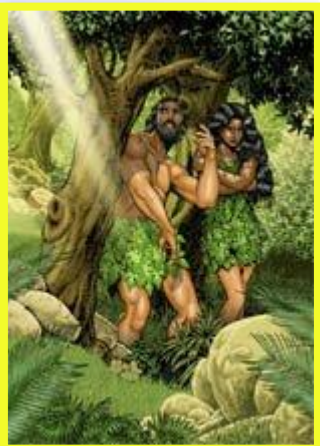
1. Jak hřích ovlivnil mysl člověka?

Neposlušnost však zvrátila tyto schopnosti a na místo pravé lásky nastoupilo sobectví. Povaha člověka se přestoupením tak oslabila, že člověk nebyl schopen odolat moci zla vlastní silou. Stal se zajatcem satanovým a byl by jím zůstal navěky, kdyby byl Bůh nezasáhl: Úmyslem pokušitelovým bylo zmařit plán, který měl Bůh při stvoření člověka a naplnit zemi bídou a zkázou. A pak by všechno toto zlo vydával za následek toho, že Bůh stvořil člověka.

2. Popište stav neobráceného srdce.

Neposlušnost však zvrátila tyto schopnosti a na místo pravé lásky nastoupilo sobectví. Povaha člověka se přestoupením tak oslabila, že člověk nebyl schopen odolat moci zla vlastní silou. Stal se zajatcem satanovým a byl by jím zůstal navěky, kdyby byl Bůh nezasáhl: Úmyslem pokušitelovým bylo zmařit plán, který měl Bůh při stvoření člověka a naplnit zemi bídou a zkázou. A pak by všechno toto zlo vydával za následek toho, že Bůh stvořil člověka.

3.

Jak by vypadalo nebe pro nekajícího hříšníka?

Hříšník by se nemohl cítit šťastným v přítomnosti Boží a necítil by se dobře ve společnosti svatých bytostí. Kdyby mu bylo dovoleno vstoupit do nebe, nepřineslo by mu to pravou radost. Duch nesobecké lásky, který tam vládne - každé srdce tam bije v souladu se srdcem Věčné lásky - by v jeho duši nerozechvěl stejný tón. Jeho myšlení, jeho zájmy, jeho pohnutky by byly zcela jiné než myšlení, zájmy a pohnutky bezhříšných obyvatel nebes. Způsobil by nesouzvuk v souladu nebe. Nebe by pro něho bylo místem utrpení, toužil by ukrýt se před tím, jenž je světlem nebe a středem jeho radosti.

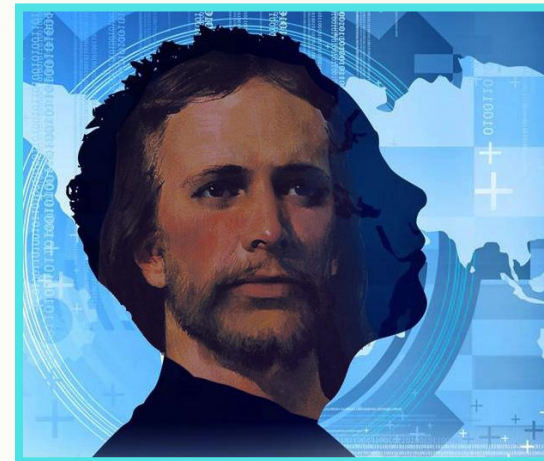

Není svévolným rozhodnutím Pána, že bezbožní nemají přístup do nebe; ti se vyloučili sami z blažené společnosti vlastní vinou. Sláva Boží by pro ně byla spalujícím ohněm. Takoví by uvítali smrt, aby se mohli ukrýt před tváří toho, jenž zemřel, aby je vykoupil.

4.

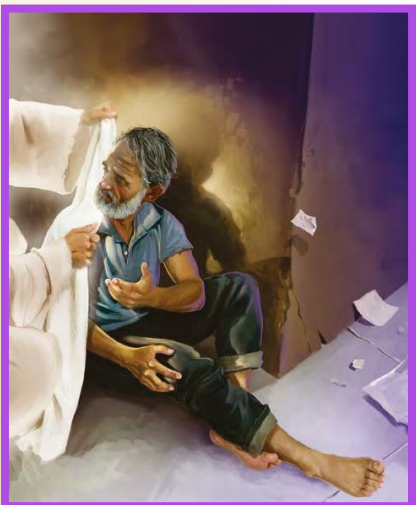
Proč vzdělání, kultura, uplatňování vůle a lidské úsilí nestačí k tomu, aby člověka přivedly ke svatosti?

Výchova, vzdělání, rozhodování, lidské úsilí, působí ve své oblasti vlivu. Zde jsou neúčinné a bezmocné. Mohou způsobit zlepšení v chování, nemohou však změnit srdce, nemohou očistit zdroje, z nichž prýští život. Nejprve musí zapůsobit síla z vnitřku, musí přijít nový život shůry, než se člověk obrátí z hříchu k svatosti. Touto silou je Kristus. Jen jeho milost může oživit umrtvené duchovní schopnosti a přivést je k Bohu, k svatosti.

5.

Pravda nebo nepravda. Rozvíjení dobra, které v člověku existuje od přirozenosti, je vše, co je třeba ke spáse. [Vysvětlete svou odpověď]

Osudným omylem je myslet si, že je třeba rozvíjet dobro, jež je v člo-věku od narození. “Člověk jako přírodní bytost neuznává věci Ducha Božího - to je mu pošetilostí, nemůže je poznat, protože se dají posoudit jen Duchem.” “Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znova” 1. Korintským 2,14; Jan 3,7. O Kristu je psáno: “V něm byl život, a život byl světlo lidí” - “není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni” Jan 1,4; Skutky 4,12.

Nestačí jen vnímat lásku a dobrotivost Boží, nestačí vidět shovívavost a otcovskou něžnost povahy Boží. Nestačí chápat moudrost a spravedlnost zákona Božího, nestačí poznat, že je založen na věčné zásadě lásky. Apoštol Pavel to všechno poznal a napsal o tom: “Přiznávám, že zákon je dobrý.” “Zákon je svatý, i přikázání je svaté, správné a dobré.” V úzkosti duše a v zoufalství však dodává: “Já však jsem člověk tělesný, zaprodaný hříchu”

Římanům 7,16.12.14.

Toužil po čistotě, spravedlnosti, které vlastními silami nemohl dosáhnout, a proto volal:

“Já nešťastný člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla propadlého smrti?” Římanům 7,24. Takové volání vychází ze zklamanych srdcí ve všech zemích a ve všech dobách. Pro všechny je jen jediná odpověď: “Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa” Jan 1,29

Co představuje žebřík v Jákobově snu? Povšimněme si také aplikace v Novém zákoně

Když Jákob prchl z otcovského domu, kde se dopustil hříchu tím, že podvedl svého bratra, byl sklíčen vědomím viny. Opuštěn a vyvržen, odloučen od všeho, co mu bylo v životě drahé, trpěl pomyšlením, které nade vším ostatním tížilo jeho duši: byl to strach, že spáchaný hřích ho odloučil od Boha a že nebe se ho vzdalo. Ve svém zármutku si lehl na holou zemi, aby si odpočinul. Vůkol něho byly jen pusté pahorky a nad hlavou nebe zářící hvězdami.

Když usnul, měl podivuhodný sen. Viděl, jak z místa, na němž ležel, vede žebřík sahající až k samým branám nebes a po něm vystupovali a sestupovali andělé Boží; z otevřeného nebe plného nádhery byl slyšet božský hlas přinášející útěchu a naději. Tak byl Jákob seznámen s tím, co uspokojí potřebu a touhu jeho duše - se Spasitelem. S radostí a vděčností poznal, že mu byla ukázána cesta, po níž může jako hříšník navázat spojení s Bohem. Tajemný žebřík ve snu představoval Ježíše, jediného prostředníka spojení mezi Bohem a člověkem.

Tohoto podobenství se dotkl Kristus ve své rozmluvě s Natanaelem, když pravil: “Uvidíte nebe otevřené a anděly Boží vystupující a sestupující na Syna člověka” Jan 1,51. Když člověk padl do hříchu, vzdálil se Bohu; země se oddělila od nebe. Přes propast, která vznikla mezi zemí a nebem, nemohlo být spojení. Avšak skrze Krista mohla být země opět spojena s nebesy. Svými zásluhami překlenul Kristus propast, kterou způsobil hřích, takže služební andělé mohou mít opět spojení s lidmi. Kristus spojuje padlého člověka, slabého a bezmocného, s Pramenem věčné síly.

8.

Sepište seznam agentur najatých ve prospěch člověka, aby ho zachránili.

Srdce Boží
touží po
svých
pozemských
dětech
láskou
silnější než
smrt.

Tím, že se
vzdal svého
Syna, vylil na
nás celé
nebe v
jednom daru

Spasitelův
život a smrt
a příměluva

Služba
andělů

Prosby
Ducha
svatého

Otec
působící
nade vším a
skrže
všechno

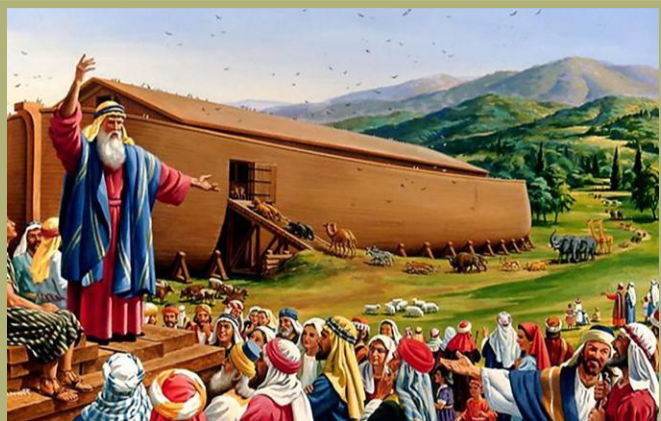

Neutuchající
zájem
nebeských
bytostí

Tito všichni
se podílí na
vykoupení
člověka

9.

Jaké prostředky Bůh používá, aby nás varoval před službou Satanovi?

Na druhé straně pak soudy Boží
trestající hřích, nevyhnutelná
odplata, zkažení povahy a konečný
zánik, jak o tom jasně mluví slovo
Boží, nás varují, abychom nesloužili
satanu.

Kapitola 3: "Pokání"

1

Definice pokání.

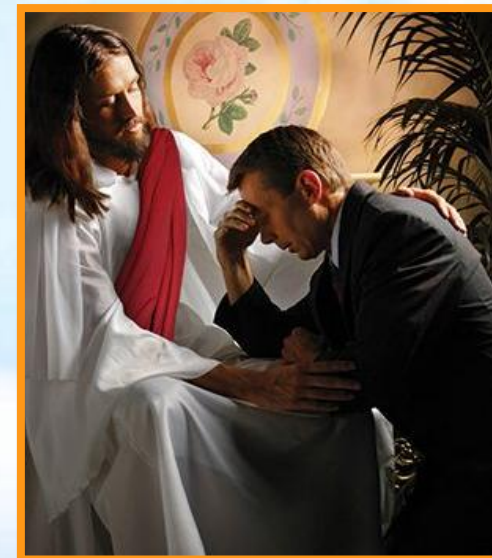
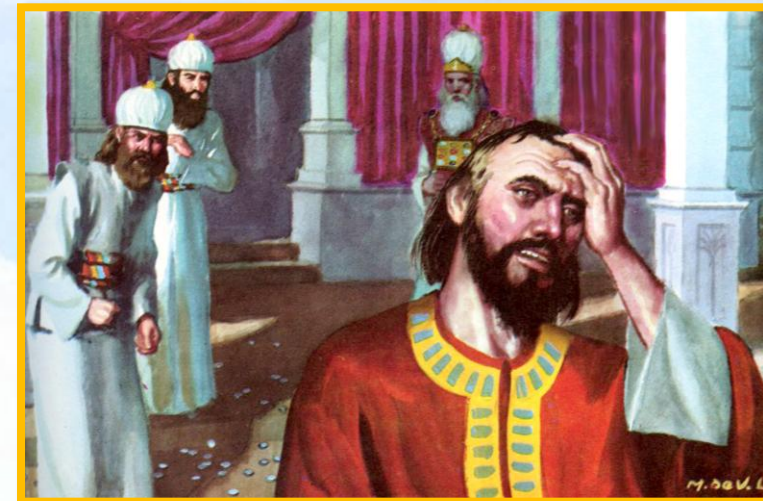
Pravé pokání obsahuje upřímnou lítost nad hříchem a odvrácení od hříchu. Hříchu se nezřekneme, dokud nepoznáme jeho hříšnost; opravdová změna v životě nastane, až když se od hříchu odvrátíme srdcem.

2

Co bylo špatného na pokání Ezaua a Jidáše?

Mnozí lidé nechápou pravou podstatu pokání. Jsou zarmoucení proto, že hřešili, a dokonce činí určitou vnější nápravu, poněvadž se obávají, že jim spáchané zlo přinese utrpení. To však není pokání ve smyslu slova Božího. Takoví lidé totiž naříkají spíše nad následky svých hříchů než nad hříchem samotným. Tak bědoval také Ezau, když poznal, že navždy ztratil své prvorozenství.

Podobně Jidáš Iškariotský, když zradil svého Pána, zvolal: “Dopustil jsem se hříchu, když jsem zradil nevinnou krev” Matouš 27,4. Vědomí, že propadl zatracení a hrozná vyhlídka budoucího soudu ho přivedly k takovému vyznání. Následky, které měly přijít, ho naplnily hrůzou, v jeho srdci však nebyl hluboký srdceryvný žal, že zradil neposkvrněného Syna Božího a že zapřel Svatého Izraelského.

3

Jak ovlivňuje hříšníka srdce otevřeno Božímu Duchu?

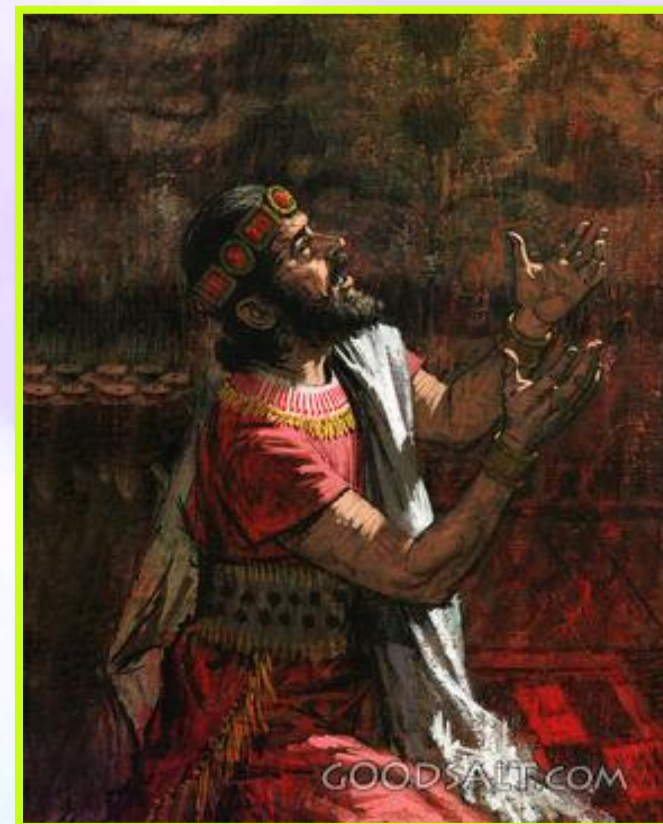
Poddá-li se však srdce vlivu Ducha, probudí se svědomí a hříšník pocítí něco z hloubky a svatosti zákona Božího, základu vlády Boží na nebi i na zemi.

4

Za co všechno se David modlil, když činil pokání?

Modlitba, kterou pronesl David po svém pádu, ukazuje pravý žal způsobený hříchem. Davidovo pokání bylo upřímné a hluboké. Nesnažil se omlouvat svou vinu. K modlitbě ho nevedla touha uniknout hrozícímu soudu.

David pochopil obludnost svého přestoupení, poznal, že jeho duše je poskvrněna; cítil ošklivost nad svým hříchem.

Nemodlil se jen za odpuštění, ale také za čistotu srdce. Toužil po radosti ze svatosti – po obnovení harmonie a společenství s Bohem. (Žalm 51)

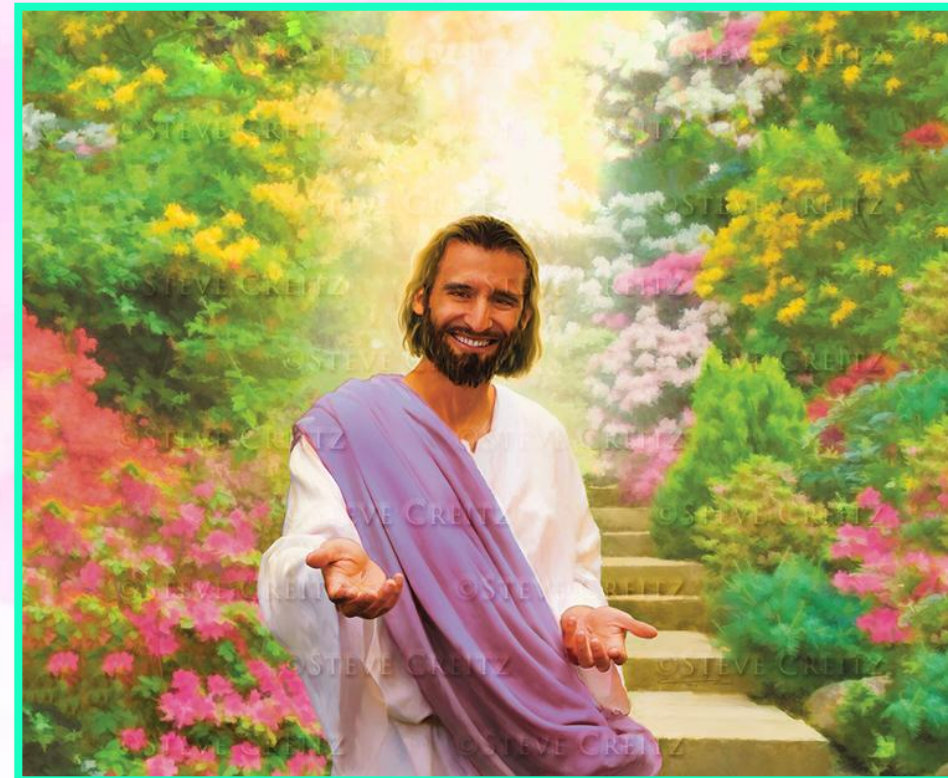
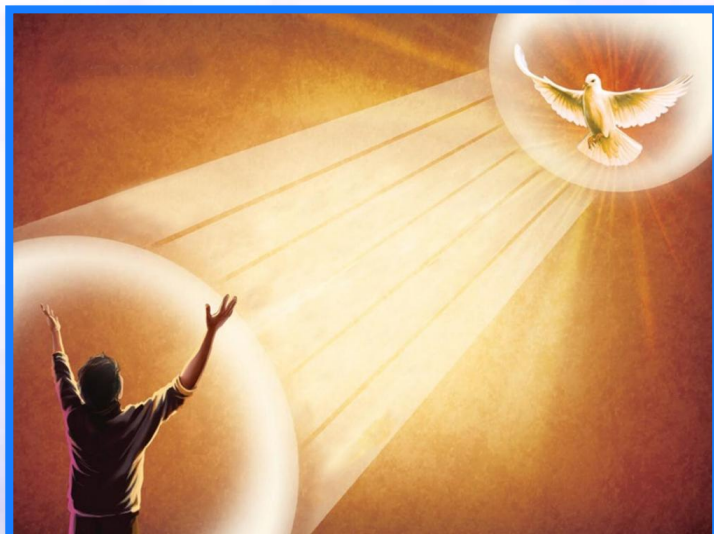
5

Co je první – pokání nebo příchod k Ježíši?

Bible neučí, že hříšník musí činit pokání, než může uposlechnout Kristovo pozvání: "Pojďte ke mně všichni, kdo se namáhá-te a jste obtíženi, a já vám dám odpočinout." Matouš 11:28. Je to ctnost, která vychází z Krista a která vede k opravdovému pokání. Petr to objasnil ve svém prohlášení k Izraelitům, když řekl: „toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů.” Skutky 5,31

6

Dokončete větu:

“Nemůžeme činit pokání_____

Nemůžeme se vlastně ani kát bez Ducha Kristova, který vzbuzuje svědomí, právě tak jako nemůžeme bez Krista dosáhnout odpuštění svých hříchů.

7

Je možné se stydět za hřích bez poznání Krista? Budte připraveni diskutovat o své odpovědi.

Je pravda, že lidé se někdy zastydí za své hříšné skutky a vzdají se některých svých zlovyků, než si vůbec uvědomí, že jsou přitahováni ke Kristu. Kdykoli se však pokusí o nápravu, kdykoli se v nich probudí touha jednat spravedlivě, jsou k tomu puzeni mocí Kristovou. Působí na ně vliv, který si neuvědomují, probouzí se v nich svědomí, což vyvolává příznivé změny v životě. A když je Kristus přitáhne, aby hleděli na jeho kříž a poznali, že ho ukřižovaly jejich hříchy, procitne jejich svědomí a uvědomí si přikázání. Zjeví se jim zkaženost jejich života, zakořeněný hřích v duši.

Začínají chápat něco ze spravedlnosti Kristovy a volají: “Co je hřích, že se pro vykoupení hříšníka vyžaduje tak velká oběť? Bylo třeba vší té lásky, všeho toho utrpení, všeho toho ponížení, abychom nezahynuli, ale měli život věčný?”

8

Co se stane s hříšníkem, který se nevzepře Kristově lásce?

Hříšník se může této lásce bránit, může se vzpírat, aby ho Kristus k sobě nepřitáhl. Jestliže se však nebrání, bude přitažen k Ježíši. Poznání plánu spasení přivede hříšníka pod kříž, kde kajícně vyzná své hříchy, které způsobily utrpení drahého Syna Božího.

9

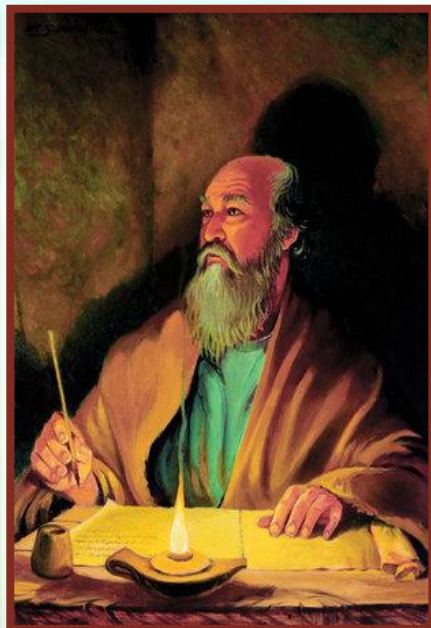
Zamyslete se nad otázkou: Našel jsem v Kristu odpověď na svou touhu po něčem, co nemám? Pokud ne, proč ne?

10

**Co se stane, když světlo od Krista zazáří do našich duší?
Diskutujte o zkušenosti Daniela a Pavla.**

Jediný paprsek slávy Boží, jediný odlesk čistoty Kristovy, který pronikne do srdce, ukáže nám zřetelněji každou nečistou skvrnu a odhalí chyby a nedostatky lidské povahy. Vyjevuje neposvěcená přání a touhy, nevěru srdce, nečistotu jazyka. Hříšníku se ukáží jeho skutky nevěry, kterými rušil zákon Boží, a duch hříšníkův je zasažen a pokořen pronikavým vlivem Ducha Božího. Hříšník si oškliví sám nebe, hledí-li na čistou, neposkvrněnou povahu Kristovu.

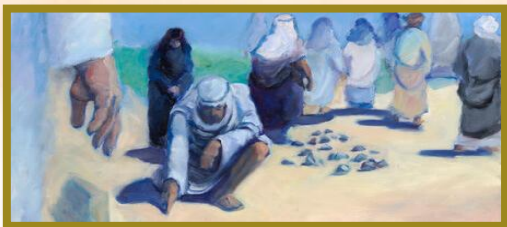

Když prorok Daniel uviděl slávu, která obklopovala nebeského posla k němu poslaného, přemohl ho pocit vlastní slabosti a nedokonalosti.

když se však [Pavel] ponořil do hloubek svatých přikázání a viděl se tak, jak ho vidí Bůh, sklonil se v pokoře a vyznal svou vinu slovy: “Já jsem kdysi žil bez zákona, když však přišel zákon, hřích ožil, a já jsem zemřel” Římanům 7,9.10. Když pochopil duchovní povahu zákona, objevil se hřích ve své ohavnosti a apoštol hned ztratil sebevědomí.

11

„Bůh nepovažuje všechny hříchy za stejně velké; existují stupně viny jak v jeho hodnocení, tak v hodnocení člověka.“ Co to znamená? Připravte se na diskusi.

Bůh nepokládá všechny hříchy za stejně velké; podle jeho úsudku je velikost viny odstupňována právě tak jako podle úsudku lidí, i když však je v očích lidí velikost toho neb onoho hříchu sebenepatrnější, není v očích Božích žádný hřích malý. Úsudek člověka není nestranný, a proto je nedokonalý; Bůh však posuzuje všechno tak, jak je to ve skutečnosti.

12

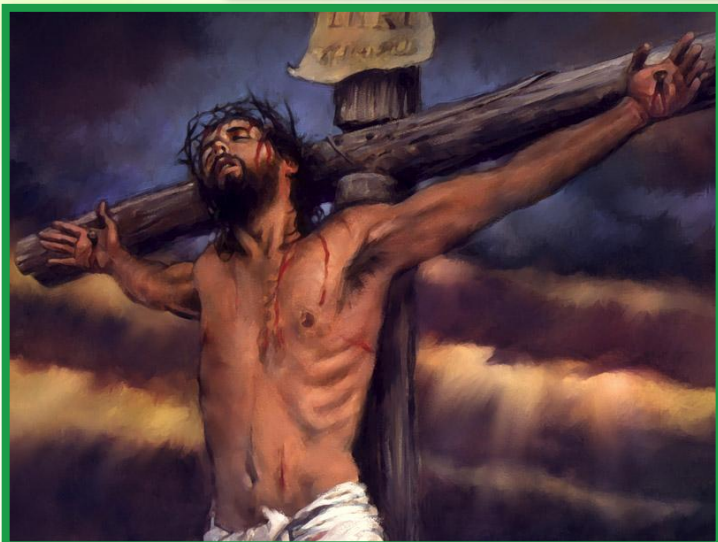
Proč bychom neměli počkat, až se staneme lepšími, než přijdeme ke Kristu?

Poznáte-li svou hříšnost, nemarněte čas, abyste se napravili sami vlastní silou. Kolik lidí si myslí, že ne-jsou dost dobří, aby mohli přijít ke Kristu! Myslíte si, že se polepšíte jen vlastním úsilím? “Může snad Kúšijec změnit svou kůži? Či levhart svou skvrnitost? Jak vy byste mohli jednat dobře, když jste se naučili páchat zlo?” Jeremjáš 13,23. Pomoc pro nás je jedině u Boha. Nesmíme čekat na silnější víru, na lepší příležitosti nebo na někoho, kdo je světější; sami nedosáhneme ničeho. Musíme přijít ke Kristu takoví, jací jsme.

13

Jak byste odpověděli člověku, který tvrdí, že Bůh je příliš dobrý na to, aby zničil hříšníky?

Tvrdí-li kdo, že Bůh je příliš dobrý, než aby zatratil hříšníka, ať se podívá na Golgotu. Pro člověka nebyla žádná jiná možnost vykoupení; protože bez oběti na kříži bylo pro lidský rod nemožné uniknout poskvřňující moci hříchu a vrátit se do společenství svatých bytostí, protože bylo nemožné, aby lidé znovu začali žít duchovním životem, proto musel vzít Kristus na sebe vinu hříšníků a trpět místo nich. Láska, utrpení a smrt Syna Božího svědčí o obrovském rozsahu hříchu; ukazují, že není úniku z jeho moci, ani naděje na vyšší život, pokud se nepoddáme Kristu.

14

Jakou odpověď byste dali někomu, kdo říká: "Jsem stejně dobrý jako vyznávající křesťané?"

Chyb druhých tak používají jako omluvy pro neplnění svých povinností. Hříchy a nedostatky druhých však neomlouvají nikoho, neboť Pán nám nedal za vzor bloudícího, chybuujícího člověka. Za vzor nám byl dán neposkvrněný Syn Boží. Ti, kdo si stěžují na nesprávný život vyznavačů Krista, by měli sami svým životem dávat lepší příklad. Mají-li tak vysokou představu o tom, jaký má být křesťan, není tím jejich hřích tím větší? Vědí totiž, co je správné, a přesto to nechtějí činit.

15

Jaká jsou nebezpečí otálení při zanechání hříchu?

Chraňte se odkládání! Neodkládejte nápravu svých hříchů a usilujte o pravou čistotu srdce s pomocí Ježíše! Odkládání je omyl, jehož se dopouštějí tisíce lidí za cenu ztráty věčné blaženosti. Nechci tu mluvit o tom, jak krátký a nejistý je život; je v tom však strašné nebezpečí, jež dostatečně nedoceňujeme, když totiž dlouho otálíme věnovat sluch hlasu Ducha svatého a raději žijeme v hříchu. Takovým nebezpečím toto otálení opravdu je. Hřích, ať se nám zdá sebenepatrnější, možno páchat jen s rizikem, že utrpíme věčnou ztrátu. To, co my nepřemůžeme, přemůže nás a přivedí naši zkázu.

16

Jak ovlivní hříšníka zanedbání nebo odmítnutí Kristovy milosti?

Každé jednotlivé přestoupení, každé opomenutí nebo zavržení milosti Kristovy dopadne na vás; hříchy zatvrzují srdce, oslabují vůli, omamují rozum a činí vás neochotnějšími a neschopnějšími následovat něžné volání Ducha svatého.

Když vám satan našeptává, že jste velkými hříšníky, vzhlédněte ke svému Vykupiteli a mluvte o jeho zásluhách. Pohled do jeho světla vám přinese pomoc. Poznejte své hříchy, a nepříteli řekněte: “Kristus Ježíš přišel na svět spasit hříšníky” (1. list Timoteovi 1,15) a že můžete být spaseni jeho nevyrovnatelnou láskou

My všichni jsme velcí hříšníci, avšak Kristus zemřel, aby nám mohlo být odpuštěno. Zásluhy Kristovy oběti stačí k tomu, aby nás smířily s Otcem. Ti, jimž odpustil nejvíce, budou Krista nejvíce milovat a budou stát nejblíže jeho trůnu a budou ho velebit za jeho velkou a nekonečnou oběť. Teprve tehdy, když plně pochopíme lásku Boží, si nejlépe uvědomíme hříšnost hříchu. Vidíme-li pomocnou ruku, která se k nám z dálky napřahuje, pochopíme-li poněkud věčnou oběť, kterou pro nás Kristus přinesl, zjihne nám srdce v lásce a pokoře.